

Logos

REVISTA LICEULUI
"TARAS ȘEVCHENKO"

SEZONUL DE IARNĂ AL CREAȚIILOR

IANUARIE - MARTIE
2005

LOGOS

REVISTA LICEULUI UCRAINEAN *TARAS ȘEVCHENKO*
SIGHETU MARMAȚIEI

Profesori coordonatori:

Cozma Anca

Colectivul de redacție:

Prodaniuc Mariana, clasa a XI- a A
Popovici Rebeca, clasa a XI- a A
Bota Ana-Maria, clasa a XI- a A
Andrașciuc Vasilica, clasa a XI- a A

Colaboratori:

Elevii liceului

Desene: Șelever Mihai, clasa a X-a B

ARGUMENT

Prin trecerea timpului, adevăratele valori se păstrează mai ales prin generațiile tinere. Liceul „Taras Șevcenko” s-a impus încă de la început prin specializări specifice și prin ocazia oferită elevilor de a studia în limba ucraineană. Instituția atestă cu prisosință prestigiul de necontestat în educare și pregătire, în modelarea și întreținerea unei imagini necesare în cadrul societății. În acest sens este plăcut să amintesc performanțele școlare deosebite obținute, fie că este vorba despre concursuri școlare, admiteri la nivel universitar sau concursuri de expresivitate artistică și vocațională, fie că este vorba despre demnitatea profesională și capacitatea de dăruire a dascălilor.

Răzbate dinspre liceul nostru și acea energie specific gospodărească, creatoare, puternic modelatoare pentru devenirea destinului uman și a formei de instrucție necesară în planul simțirii omenești. N-a lipsit niciodată voința de competiție atât de benefică în confruntare cu școlile din municipiu, dar și din județ.

Rolul școlii este deplin și suntem convinși că avem prin liceul nostru șansa unei depline revigorări active și instituționale a tinerelor generații.

Ca îndrumător și manager al Liceului ucrainean „Taras Șevcenko”, salut apariția revistei *LOGOS*, coordonată de catedra de limbă și literatură română din cadrul liceului nostru.

Mărturisesc sincer că m-am bucurat de fiecare pagină a revistei, care este rodul muncii și dăruirii elevilor dar și al profesorilor. Povestirile sunt emoționante și extrem de motivate, poeziile sunt minunate iar citatele profunde și pline de înțeles.

Coordonatorii revistei și elevii noștri au compilat o cantitate însemnată de înțelepciune și talent.

Consider conținutul revistei un dar așteptat: pentru elevi, profesori și pentru toți cei care doresc să ne cunoască mai bine.

Lumea are nevoie de talente tinere care trebuie să se bucure de tot sprijinul nostru!

Prof. Teodor Popovici
Director

Câteva cuvinte

Nevoia de identitate, de exprimare a originalității ne-a determinat să ne adunăm o parte din gânduri, impresii și păreri, pentru a ne împotrivi trecerii inexorabile a timpului.

Revista se adresează generației de ieri și de astăzi, profesorilor, elevilor, care de-a lungul activităților depuse au conferit instituției stabilitate și afirmare în cadrul învățământului maramureșean.

Colectivul de redacție

Liceul ucrainean ...de-a lungul timpului

Liceul ucrainean a fost înființat în toamna anului 1944 cu un număr de 22 elevi, avându-l director pe Paul Kušnir. Sediul instituției era pe strada Avram Iancu, nr. 6, unde va fi instalat și internatul. În anul 1949 se înființează și Școala Pedagogică Ucraineană, care va funcționa în același sediu. Secția teoretică și Școala Pedagogică vor funcționa din 1950 sub denumirea Liceul ucrainean *Taras Șevcenko*. Avansând pe axa timpului ajungem în anul 1951, când se formează primele clase de gimnaziu din cadrul liceului.

Secția pedagogică a liceului *Taras Șevcenko* va fi unită cu Școala pedagogică cu predare în limba română în anul 1960. Tot în acest an clasele de la profilul teoretic ale liceului ucrainean vor fi mutate în cadrul Liceului *Dragoș Vodă*, unde vor funcționa ca secție ucraineană.

În anul 1966 este consemnată ultima promoție de absolvenți ai Școlii Pedagogice, secția ucraineană, iar în perioada 1967-1990, nu mai funcționează clase cu predare în limba ucraineană. Tot în această perioadă în cadrul liceului *Dragoș Vodă* clasele cu profil teoretic și industrial vor funcționa cu efective reduse, fiind cuplate uneori cu clase maghiare sau române. Funcționarea claselor cu predare în limba ucraineană din cadrul liceului *Dragoș Vodă* este neîntreruptă.

După o perioadă destul de lungă, în anul 1990 la Liceul Pedagogic se reînființează secția ucraineană, cu o clasă de profil pedagogic – învățători. După doi ani, în toamna anului 1992 se introduce dubla specializare: învățători – educatori.

Începând cu anul 1995 în cadrul Liceului Pedagogic funcționează cinci clase liceale, profil pedagogic, specializare învățători-educatori, patru clase de aplicație pentru ciclul primar și o grupă tot de aplicație la preșcolari. Însă la liceul *Dragoș Vodă* în acest an nu au fost clase cu predare în limba ucraineană.

Anul 1997 este anul reînființării liceului *Taras Șevcenko* ca unitate școlară de sine stătătoare, constituindu-se din trei clase primare, o clasă de gimnaziu și cinci clase liceale. Directorul instituției este numit dl. Popovici Teodor. Tot în acest an școlar se introduce noi specializări: matematică-fizică și informatică. În anul 1999 clasele cu profil pedagogic își schimbă specializarea în instructor-animador, pedagog școlar și bibliotecar școlar-documentarist. Din cartea liceului reiese faptul că în anul 2000 se înființează o clasă de filologie.

Rezultatele obținute în diferite domenii, excursiile în țară și străinătate, schimburile de experiență, dar și diferitele activități cultural-artistice și sportive au întărit și mai mult prestigiul liceului nostru.

Popovici Rebeca, clasa a XI-a A

LICEUL NOSTRU AZI

Liceul nostru răspunde unor necesități firești de educație în limba ucraineană a elevilor absolvenți de gimnaziu din localitățile cu populație ucraineană: Poienile de sub Munte, Repedea, Ruscova, Valea Vișeuului, Crasna, Bistra, Lunca la Tisa, Crăciunești, Bocicoiu Mare, Tisa, Rona de Sus, Coștiu, Remeți, Teceul Mic, Sighetu-Marmației. Actual, în liceu studiază aproape 300 de elevi în cadrul claselor primare, liceale și gimnaziale.

Ciclul primar este constituit din trei clase: clasa I, a-II-a și a IV-a. Școlarii au astfel posibilitatea încă de la începutul instruirii să studieze în limba maternă. Elevii claselor I-IV studiază limba ucraineană cu un număr de cinci ore pe săptămână, dar au posibilitatea de a studia și limbi moderne, precum engleza și de a se iniția în tainele calculatorului, începându-și drumul devenirii lor. Aceste clase oferă cadrul favorabil elevilor practicanți ai liceului nostru pentru observarea și deprinderea cu „magia” predatului, îndrumați de învățătoare, profesoara de pedagogie și de profesorii metodiști.

Clasele gimnaziale sunt tot în număr de trei: clasa a VI- a, a VII-a și a VIII-a. Elevii sunt instruiți conform programelor școlare, acordându-se limbii materne un număr egal de ore cu numărul orelor de limba română. Se continuă astfel armonios drumul început în clasele mici. După absolvirea gimnaziului, elevii care provin din alte instituții și optează pentru liceul nostru susțin un test de limba ucraineană.

La nivelul studiilor liceale există câte două rânduri de clase cu profilul matematică-informatică, filologie și pedagogie. Odată ce au ajuns la liceu, elevii au posibilitatea de avea dascăli bine pregătiți, care îi pregătește pentru viață.

Ceea ce apare ca o notă distinctivă a generației noastre este o reînviere pe scară largă a interesului pentru calitate și scopurile intelectuale ale învățământului. Eforturile elevilor și ale profesorilor școlii noastre s-au remarcat în fiecare an prin rezultate deosebite la învățătură și chiar cu rezultate deosebite la învățătură și chiar cu performanțe la nivel național (olimpiada de limba și literatură ucraineană, de pedagogie-psihologie, limba și literatura rusă).

Liceul oferă următoarea bază materială:

- Săli de curs bine amenajate
- Cabinete de specialitate
- Rețea performantă de calculatoare
- Internet cu acces limitat
- Cărți și reviste de specialitate
- Aparatură performantă

Din tradițiile liceului - câteva activități cu diferite ocazii

- Concertul de colinde
- Sf. Valentin
- 8 martie
- Zilele liceului
- Zilele „Șevcenko”
- Sărbătorirea abecedarului

Andrașciuc Vasilica, clasa a XI-a A

De unde venim

Elevii liceului nostru provin din satele cu populație ucraineană, printre acestea se numără:

Comuna **RONA DE SUS**, este situată în nordul județului Maramureș, pe cursul superior al pârâului Ronișoara, de-a lungul drumului național DN 18 și drumul județean 186/A. Comuna este compusă din două localități: Rona de Sus – reședința de comună și satul Coștiui.

În cele două localități componente ale comunei Rona de Sus, se afla mai multe monumente istorice, protejate de lege și anume:

- Castelul Apafii,
- Statuia Sf. Ioan de Nepomuk
- Mănăstirea Ucraineană Greco – Catolică
- Calea Crucii (Kalvaria)
- Biserica Sf. Ioan
- Rezervația de gorun – Dealu Hera
- Rezervația de larice - Coștiui

Bota Ana-Maria, clasa a XI-a A

LUNCA LA TISA este așezată pe valea Tisei, având specificul satelor de deal. Prima atestare a localității datează din 18 iunie 1442. În ciuda vechimii satul încă mai păstrează aproape nealterate obiceiurile păstrate de la înaintași: arhitectura tradițională, obiceiurile de iarnă și cele din ciclul familiei. În sat există o biserică din piatră din secolul al XIX-lea, în stil baroc.

Vișovan Valentina, clasa a XI-a A

Despre **POIENILE DE SUB MUNTE**, legenda spune că patru haiduci ucraineni din Galiția s-au stabilit în anul 1353 în acest loc cu multe poieni între munții împădușiți. „Comuna noastră are un peisaj foarte frumos, atrage mulți turiști și este un loc formidabil.” (Țariuc Vasile, clasa a X-a A) În prezent comuna tinde să se transforme într-un orașel nu numai datorită populației numeroase, dar și pentru că este dezvoltată economic.

Hanțig Olena, clasa a XI-a A

Reprezentanta elevilor

Nume: Prodaniuc

Prenume: Mariana

Zodia: Taur

Vârsta: 16 ani

Clasa: a XI-a A

Pasiuni: lectura, sportul,
călătoriile

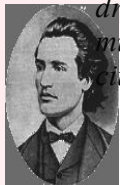
Calități: optimism, ambiție,
spirit de echipă

„Mariana îmi este colegă, dar și o prietenă adevărată. Învăț multe lucruri de la ea, și nu numai eu ci toată clasa. Cu toții ne mândrim că este reprezentanta noastră. Îndrăgită de toată lumea, atât de colegi cât și de profesori, ea este exigentă cu ea însăși și obține tot ce își propune. ”

Șofineți Larisa, clasa a XI-a A

"Trebuie să avem teamă de Eminescu;

Aniversări

„Într-un fel, Eminescu e sfântul prea curat al ghiersului românesc. Din tumultul dramatic al vieții lui s-a ales un Isus. Pentru pietatea noastră depășită, dimensiunile lui trec mult mai departe peste noi. Fiind foarte român, Eminescu este european. Asta o știe oricine vitește: cu părerea de rău, că lacătul limbilor nu poate să fie descuiat cu cheile străine.”

(Baruțu T. Arghezi)

Dacă locul celui mai mare poet român în cultura națională nu fi contestat de nimeni, înțelegerea lui a suscitat de-a lungul vremii două poziții oarecum deosebite.

Prima dintre ele a fost formulată de către contemporanii poetului și de către generațiile imediat următoare care vedeau în Eminescu un fenomen aproape inexplicabil în peisajul culturii și literaturii românești din acea perioadă.

Ceva mai târziu „fenomenul” Eminescu este văzut dintr-o altă perspectivă și anume este considerat drept continuatorul bogatei tradiții artistice naționale care se ridică valoric mult deasupra contemporanilor săi. „Opera literară a lui Mihai Eminescu, opinează George Călinescu, crește cu toate rădăcinile în cea mai plină tradiție și este o exponentă deplină, cu toate aspectele romantice, a spiritului autohton.”

În esența lor, aceste două puncte de vedere nu se contrazic, întrucât un creator reprezintă în același timp încununarea unei tradiții și inaugurarea unui nou drum.

Totuși acest mare geniu a intrat neîncetat în conflict cu societatea care nu-l poate înțelege. Dorind să refacă lumea pe alte temelii decât acelea ale unor ideologii fanteziste și convenționale, Mihai Eminescu a conceput modele de viață inegalabile în frumusețe și puritate în spații și timpuri în care oamenii să-și regăsească fericirea pierdută, pe care „mitele albastre” o mai păstrează doar în amintire.

Dar cum altcumva se poate „împlini” opera eminesciană dacă nu prin fiecare lectură a noastră. Oare suntem noi suficient de pregătiți pentru a simți starea poetică? Avem suficient timp, acum în secolul vitezei să îl înțelegem pe „marele Eminescu”?... pentru a ne mântui pe noi înșine? Suntem oare destul de exigenți cu noi înșine pentru a putea să simțim măcar puțin din el?

Referindu-se la condiția poetului în general, Nichita Stănescu se întreabă: „Poetul nu este bun de băut deci/ nu-l înțelegem!/ Poetul nu miroase cum floarea/ Cum putem să-l înțelegem/ Cum putem să luăm ceea ce nu miroase/ ca floarea / drept floare?” (Orfeu în vechea cetate)

Ruscovan Roxana, clasa a XI-a A

Bumbar Mariana, clasa a XI-a A

trebuie să vorbim cu teamă de Șevcenko!"

Mihail Sadoveanu

Constituită în timpuri grele, de frământare politică și socială, literatura trebuia să îndeplinească funcții multiple: să biciuiască vicii, să afirme virtuți sau să exprime durerea poporului asuprit.

Dacă Mihai Eminescu exprimă în poezia sa spiritualitatea românească, Taras Șevcenko, poetul național al ucrainenilor luptă puternic pentru libertatea socială a omului de rând, dând glas durerilor sale.

Primele lui poezii au reprezentat o mare descoperire pentru contemporanii săi, deoarece acestea au dezvăluit profunzimile simțirii ucrainene. Dublat și de un spirit de observație deosebit, marele poet lasă să vibreze și în picturile sale strigătul disperat al cazacului.

Opera sa poetică se constituie în jurul următoarelor teme: natura, iubirea, fie ea de mamă sau de țară, frământările și zbuciumul poporului.

Cobzarul, volumul apărut în 1840 a devenit cartea de suflet a fiecărui compatriot, iar portretul său a primit statutul de icoană în fiecare casă ucraineană.

Astfel, Taras Șevcenko reprezintă pentru ucraineni trecutul, prezentul, și viitorul lor , opera oglindindu-se întreaga lor înțelepciune milenară.

Fiind înzestrat cu o puternică compasiune față de nedreptățile sociale, Șevcenko își arată prietenia față de vecinii lor din provinciile românești asuprite și ele de ocupație străină. Numai prin unirea forțelor se putea trece peste barbariile ce le îngreădea libertatea ambelor popoare: „Voi valahi, munteni/ Și voi moldoveni,/ Turcului temut / Domnii v-au vândut/ V-au supus amar/Hanului tătar/ Nu vă tânguți,/ Ci vă înfrățiți, Măinile vă dați/ Cu cazacii frați.”

Înălțându-se deasupra lumii contemporane prin autenticitate și sinceritatea faptelor de viață și prin ascensiunea gândurilor și aspirațiilor sale, creatorul intră în conflict cu societatea, convențiile și prejudecățile ei și cu obstacolele de clasă.

Soarta lui de poet național este rodul suferinței sale ca om și al dragostei sale pentru poporul său. Dacă viața a fost crudă și nedreaptă cu el, urmașii lui îi vor păstra vie memoria nu numai prin recunoașterea meritelor sale scriitoricești, ci și prin crearea unor lucruri frumoase, ce vor salva lumea de la împietrire.

Acum la împlinirea a 191 ani de la nașterea marelui poet, liceul nostru este mândru că-i poartă numele și asemenea lui, vom încerca să demonstrăm că adevăratele valori nu pier niciodată.

Imaginea societății contemporane cu Eminescu, ținta satirei sale

Lupta geniului romantic cu vremea sa este o concluzie trasă cu necesitate din toată istoria culturii, spunea Zoe Dumitrescu-Bușulenga. Astfel se explică existența satirelor lui Eminescu îndreptate împotriva unei societăți decăzute din toate punctele de vedere. Poetul critică moravurile civice și politice ale contemporanilor săi: demagogia, pierderea sentimentului patriotic, necinstea, șarlatanismul, minciuna.

Nu sunt cruțați nici tinerii care, plecați la studii în străinătate se dedau desfrâului, ruinării materiale și morale: „Ai noștri tineri la Paris învață/ La gât cravatei cum se leagă nodul.”

Limbajul pune în evidență o gamă variată a satirei: ironia, persiflarea, sarcasmul, invectiva: „Tot ce-n țările vecine e smintit și stârpitură,/ Tot ce-i însemnat cu pata putrejunii de natură,/ Tot ce e perfid și lacom, tot Fanarul, toți iloții,/ Toți se scurseră aicea și formează patrioții.”

Satirele eminesciene se deosebesc de alte creații de acest gen deoarece ating cele mai înalte culmi ale poeziei sale.

Eminescu privește cu părere de rău la societatea contemporană lui pentru că ajunse să aibă drept conducători niște falși patrioți. Poetul meditează asupra lumii trecute și contemporane lui, privește cu încredere spre viitor , sperând că lumea ce vine se va schimba, își va reface cursul normal al vieții.

Prodaniuc Mariana, Ciorei Maria, clasa a XI-a A

Taras Șevcenko - Gânduri...

Gând (I)

„Curge apa-n marea- albastră
Fără încetare:
Caută noroc cazacul,
Dar noroc nu are.”

Gând (II)

„Vânt năvalnic, vânt năvalnic!
Mării-i știi suflarea, cu ea cântă
Și întreabă marea.
Știe ea de unde mi-e dragul,
Ea-i purtă norocul,
Ea-ți va spune, marea- albastră,
Unde-i norocul. ”

Gând (III)

„Greu- prea greu să fii în viață
Orfan , fără nime’:
N-ai de cine să te apropii, -
Să te-neci îți vine !
Îneca-m-aș eu de tânăr,
N-aș umbla prin lume,
Îneca-m-aș, - grea e viața,
Unde-aș sta anume.”

Gând (IV)

„La ce bun sprâncene negre
Ochi căprui- povară,
La ce bun tineri și veseli
Anii de fecioară?
Anii tinereții mele
Pier în vânt zadarnic.”

Eminescu în durată eternă

D'ale profesorilor

Când Nichita Stănescu afirma: „*Sunt contemporan cu teiul care din pricina lui Eminescu nu-mi mai tihnește să-l miros ca lumea*”¹, el recunoaște de fapt, dincolo de cochetăria cu care atât de des îi plăcea să se raporteze la Eminescu, măsura imensă în care universul poetic eminescian i-a devenit o grilă de percepere a realității. Afirmatia sa poate fi ridicată la rang de generalitate, pentru a exprima puterea lui Eminescu asupra culturii române. Din experiență de lectură, creația eminesciană s-a transformat – ea singură în toată literatura română – într-una existențială, trăită precum cele ale nașterii sau morții.

Necesitatea raportării la Eminescu este atât de puternică în istoria literaturii române, încât ea devine, la fel cu a te situa în cosmos, o condiție de existență a oricărei voci noi. Existența unui dialog permanent cu Eminescu e semn că acesta trăiește în spațiul cultural românesc „*Nu credeam să-nvăț a muri vreodată*” este versul unui învingător, al unui mit care a supraviețuit cel mai intens în literatura noastră pentru că a exprimat cel mai acut pricina și sensul literaturii: *A FI*.

Fiind exemplul cel mai strălucit al raportării la Eminescu în poezia contemporană, creația stănesciană nu este decât un exemplu ce ilustrează faptul că „*Un poet este tot timpul și oriunde, din simpla pricină că este*”².

Eminescu este un mit necesar în cultura română, un mit generat de o operă de excepție care întruchipează o altă vârstă a literaturii române, caracterizată prin depășirea bruscă a complexelor și europenizarea ei valorică.

Omniprezența lui Eminescu în cultura noastră poate fi analizată și din punctul de vedere al reacțiilor cititorilor – specialiști sau nu – la unele texte literare care după părerea lor „*sună eminescian*”, faptul că putem desemna o situație din realitatea trăită de noi înșine drept „*eminesciană*”, toate acestea sunt semne ale unui marcaj eminescian foarte puternic în conștiința scriitorilor dar și al publicului.

„*Suntem contemporani cu teiul*” nu reflectă numai neputința noastră „*care din pricina lui Eminescu nu-mi mai tihnește să-l miros ca lumea...*” dar și permanența poetului. Dialogul poeziei contemporane cu universul creației sale demonstrează atât actualitatea lui Eminescu cât și statutul său de model. Astfel, Mircea Cărtărescu argumentează faptul că Avangarda românească, nouă sau veche neavând „*nimic sfânt*”, îl are totuși sfânt pe Eminescu.

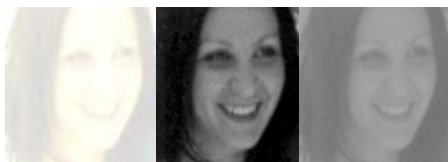
Născut din dorul arborilor, din chemările de izvoare, din deschiderea lumii în flori de nufăr, din boarea de aur magic al Moldovei, Eminescu se înscrie în durată eternă iar opera sa reprezintă o adevărată provocare pentru oricare dintre noi, o veritabilă probă inițiativă.

Prof. Lazin Lumin

¹ Stănescu, Nichita, *Respirări*, Editura Sport- Turism, București, 1982.

² Idem, *op. cit.*, p. 209.

sonetul

Prof. Cozma Anca

Iambul, Mihai Eminescu

1	De mult mă lupt cătând în vers măsura,	-a
2	Ce plină e ca toamna mierea-n faguri,	-b
3	Ca s-o aştern frumos în lungi şiraguri,	-b
4	Ce fără piedeci trec sunând cezura.	-a
5	Ce aspru mişcă pânza de la steaguri	-b
6	Trezind în suflet patima şi ura -	-a
7	Dar iar cu dulce glas îţi împle gura	-a
8	Atunci când Amor timid trece praguri!	-b
9	De l-am aflat la noi a spune n-o pot;	-c
10	De poţi s-auzi în el al undei şopot,	-c
11	De e al lui cu drept acest preambul –	-d
12	Aceste toate singur nu le judec...	-e
13	Dar versul cel mai plin, mai blând, mai pudic,	-e
14	Puternic iar - de-o vrea - e pururi iambul.	-d

Sonetul se caracterizează prin imperfecţiunea simetriei, care decurge dintr-o tăietură strofică mediană realizată între două catrene şi două terţine. Cititorul este cel care trebuie să organizeze aceste componente asimetrice şi să găsească soluţii particulare pentru a anula asimetria, rolul lui fiind să caute perfecţiunea în imperfecţiune.

Iambul este o poezie cu formă fixă, un sonet programatic. Preocupările poetului pentru formă nu reprezintă doar un simplu exerciţiu exterior, ci este „una dintre modalităţile luptei poeziei cu limbajul, unul dintre polii tensiunii dintre viziune şi limbaj din a căror organizare se naşte discursul poetic.”³

De la primul contact cu poezia se poate observa dispunerea normală a textului din punct de vedere tipografic. Se recunoaşte forma prin existenţa numărului de versuri prestabilit (14). Tot în această primă receptare a textului, ce precede lecturii, cititorul va observa la nivelul strofic structurarea materialului poetic în două blocuri asimetrice: două catrene (8 versuri - 4/4) şi două terţine (6 versuri – 3/3), creându-se astfel un efect de asimetrie ce se cere a fi soluţionată în actul lecturii. Având un număr par de versuri (14), logic ar fi ca tăietura mediană să structureze scriitura în două blocuri textuale egale.

Se poate observa că textul poeziei are o mişcare ondulatorie, perceptibilă prima dată la nivelul rimei, care înainte de tăietura mediană este închisă perfect, dar în a doua unitate textuală rima rămâne deschisă, lăsând loc interpretărilor multiple ale sensurilor ascunse ale poeziei.

³ Ioana Em. Petrescu, *Eminescu. Modele cosmologice şi viziune poetică*, Ed. Paralela45, Cluj-Napoca, 2000, p.218

poezii... impresii...emoții

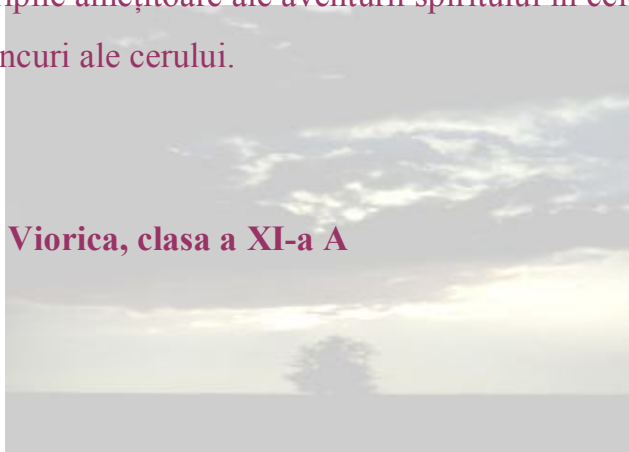
Umbrele serii se lasă peste satul meu, razele lunii pâlpâie din ce în ce mai puternic, izbucnind într-un armonic fantezism perpetuu.

Noaptea se află sub vraja tandrei luni, care pașnic veghează asupra creaturilor adormite, asupra sufletelor rătăcite în hiperdimensiunile spiritului.

Prinși în mrejele nopții, nu ne rămâne decât să ne imaginăm cum muzica sobră a unei operete prinse acordurile unui vals încântător, plin de adieri melancolice, a căror suavă melodie străbătea în suflet ca un suspin. ...coardele viorilor vibrau cu intonațiuni de glas omenesc, iar notele se mlădiau pe măsura valsului ca undele pe valuri.

În jur se creează o atmosferă de basm, unde pasiunile se înalță pe aripile amețitoare ale aventurii spiritului în cele mai tainice adâncuri ale cerului.

Holouciuc Viorica, clasa a XI-a A

Vis

Am visat ori n-am visat
E adevărat? Neadevărat?
Am visat sau n-am visat demult
Pe un tărâm în care sunt sau nu mai sunt.

Valurile mării mă izbeau cu putere,
Iar sufletu-mi țipa de durere,
Cerea sau poate cerșea
Mila ta sau a altcuiva,

Și din acest straniu vis
M-am trezit într-un abis
Și totul minunat mi se părea
Pentru că Mila mă veghea.

Și atunci în fața milei am îngenuncheat
Și ei m-am închinat
Iar sufletul ei blând
M-a mângâiat.

Holociuc Viorica
clasa a XI-a A

Fiecare...

Fiecare gând este
O frânghie pe care
Se uscă amintirile.

Fiecare amintire este
O frânghie de care se atârână
Drumul fără întoarcere.

Fiecare zi este
O frânghie înfășurată
Pe grumazul vieții.

Fiecare dragoste este
O frânghie de care se agață
Câte un mister.

Mateascuk Maria
Clasa a XI- a A

Dealul fermecat

Între două izvoare din localitatea Vișeu de Sus se înalță un deal semeț. Legenda spune că de acesta se leagă o întâmplare tragică petrecută cu mulți ani în urmă. Pe aceste meleaguri trăia o fată pe nume Lăcrimioara care a rămas orfană de ambii părinți care au fost dematerializați de forța nefastă a naturii dezlănțuite, care a trimis tunete și fulgere pe pământ după ei.

Rămasă singură, Lăcrimioara plângea neîncetat și rătăcea pe cărările acestui deal. Nu pricepea de ce nu-i va putea aproape pe părinții săi. Dar ce putea înțelege o fetiță de opt anișori? Totuși ea trăia cu speranța că-și va găsi părinții și vor fi din nou o familie fericită.

Într-o zi, fata a plecat pe deal ca de obicei, să-și caute părinții, dar nu s-a mai întors niciodată. Oamenii din sat au început s-o caute, iar după o perioadă au găsit-o fără viață pe același deal unde au murit și părinții ei. Era îmbrăcată în veșminte de culoare albă și cu mâinile la piept, ținând strâns o floricea, o lăcrimioară.

Ea era așezată sub un fag mic. Chiar și în ziua de azi, la poalele dealului din ambele părți curg două izvoare. Se spune că acestea au luat naștere din lacrimile fetei, vărsate de supărare că și-a pierdut părinții. În mijlocul dealului azi este un fag bătrân în care și-a făcut cuib o veveriță albă.

Legenda spune că această veveriță a fost văzută pentru prima dată în ziua în care Lăcrimioara s-a întors în pământ. Veverița trăiește și azi în acel fag, iar dealul se umple în fiecare primăvară cu lăcrimioare, al căror parfum umple și încălzește sufletele oamenilor. În ziua de azi dealul „fermecat” se numește *Lacrima*.

Această legendă a fost publicată în limba ucraineană într-un volum de legende și povestiri ale poporului ucrainean.

Maciuc Mihaela, clasa a X-a A

Coșmarul

Într-o noapte de iarnă, un băiat pe nume Alexandru mergea cu tatăl său cu mașina la țară. Drumul lor era întunecos și trecea prin munți. Deodată mașina a lovit un lup. Ei s-au speriat și, ieșind din mașină au observat că animalul era aproape mort.

L-au luat în mașină și l-au dus la veterinarul satului, dar lupul deja își pierduse viața. Alexandru a fost afectat de acest eveniment, dar se duse trist la culcare. După câteva minute aude un zgomot la geam... era lupul.

Băiatul s-a speriat și a fugit în camera părinților, dar aceștia nu erau acolo. Atunci s-a hotărât să plece la bunici, care locuiau la câțiva kilometri. A luat autobusul, dar la fereastră aude același zgomot. Era lupul... În sfârșit ajunge la bunici, dar nici aceștia nu erau acasă. Lupul îl urmărește peste tot. Alex strigă după ajutor, dar nimeni nu-l aude; și cine-l auzea, nu-l băga în seamă.

Speriat, el fuge în pădure cu gândul că va găsi vreun pădurar la cabană, dar nici acolo nu găsește nici o ființă umană.

Lupul este foarte flămând și îl urmărește chiar și în oraș; el se urcă pe un bloc, fiara după el. Simțea că nu mai are scăpare și se hotărăște să sară de pe bloc. E ultima sa scăpare.

Dar se trezește în pat. Își dă seama că ceva nu este în ordine. Merge în camera părinților... aceștia dormeau. Oare ce s-a întâmplat?

Acestea sunt notițele găsite într-un jurnal...

Covaci Costel, clasa a IX-a A

Iarna

Pe covorul frunzelor ruginite cad acum, timide, primele steluțe argintii din cerul plumburiu și mohorât. Apoi, vesele și pline de bucurie dansează coborând pe covorul ruginiu. Lumea este fascinată de acest dans de fluturi albi.

De departe se aud strigătele de bucurie ale copiilor care au ieșit să danseze cu fluturii albi și să facă primele mingi de nea. O mantie neagră a învelit cerul . Steluțele argintii însă nu s-au speriat de întuneric și și-au continuat dansul legănat. O minge aurie, dar puțin palidă a ieșit din ascunzătoare.. Covorul alb este străbătut de pași mici de copii care își trag săniuța pe deal. Liniștea a lăsat locul strigătelor de bucurie.

Pe câmp se văd niște copaci scheletici care sunt îmbrăcați în straie argintii. Totul este perfect, iar atmosfera de basm umple sufletele copiilor de veselie.

Uite-i pe Mihai și Andrei care urcă dealul! Au drept țintă pârtia cea mai mare. Fiind iscusiți în ale zăpezii, au petrecut o seră minunată alături de prietenii lor. Deodată Mihai auzi un plânset de cățeluș și au cercetat zona. Găsindu-l pe bietul animal, l-au dus acasă și l-au îngrijit.

Timpul trecu repede, iar copiii obosiți de atâta zbenguială se îndreaptă fiecare spre casa lui. Un vânt tăios însoțește dansul ritmic al fulgilor de nea, semn că iarna își cere drepturile. Noaptea se lasă peste satul amorțit de magia iernii,

O nouă zi aduce noi oportunități de continuare a războiului cu bombele albe ale veseliei. Cavalerii pe cai înaripați zboară în josul dealului, apoi urcă, aruncând proiectile argintii. Tot satul a asisteat la acest război ce se repetă în fiecare an. Această luptă este plină de suspans pentru că nu se poate știi cine învinge și cine este învins.

De pe crengi asistenții fără grai omenesc râd pe sub musteți când văd că aceste lupte sunt imprevizibile... Ciorile râd și pleacă lăsând în urmă un drum lung cu mulți scheleți argintați de zăpada care a pus stăpânire pe întreaga natură.

Greceniuc Alexandra, clasa a VII- a

valentine's day

Valentine's Day is sweetheart's day – when people in love express their affection for each other in merry ways. It is a day for fantasy and caprice, and for the confession of tender emotions.

The affectionate message might be carried by a heart-shaped box of fancy chocolate candies or by a bouquet of tulips tied with filmy red ribbon. It might be delicately written in curlicue letters on a flower covered card or poignantly stated in the modern manner. Then again, under the red wrapping, a young wife or sweetheart might find a book of poems, a perky lapel pin, or a tiny porcelain vase. But in whatever form the message is the same:

“Will you be my Valentine?”

Ziua îndrăgostiților

Valentine, Valentine
Adu-mi iubirea lângă mine
S-o am mereu aproape
Să fim până la moarte!

Șelever Ioan, clasa a XI-a B

Trădare

Mă uit la stele,
Te văd între ele.
Luna-mi zâmbește,
De tine-mi amintește.

Oriunde m-aș uita
Peste tot e privirea ta.
Tu ai plecat departe,
Mult drum ne desparte.

Te văd ca pe o lea, a,
Ce-mi frânge inima
Doar inima-mi este tare
Și rabdă orice durere mare.

De-ai fi o floare
Fără petale
Eu te-aș împodobi
Doar cu petele argintii.

De m-ai iubi puțin și pe mine,
Dragostea ne-ar ține.
Dar sunt alții în mintea ta,
Iar eu n-am loc în inima ta.

Iubirea e rea.
Trebuie să te lupți cu ea .
Dacă nu iubești cu încredere,
Ești în mare pierdere.

Șelever Ioan, clasa a XI-a B

Înger

Nu ești rodul imaginației mele
Ești un înger.
Când sunt cu tine,
timpul mă ia pe aripile lui
Și mă poartă deasupra
pământului.
Iar când nu sunt cu tine,
gândurile mă poartă pe drumuri
pustii.

Da, ești un înger
Cu ochii- nvăpăiați
de dorința fierbinte a dragostei,
Cu zâmbetul primăverii.

Holouciuc Viorica, clasa a XI-a A

Nu peste mult timp zăpada se va topi, întorcându-se în pământ, hrănindu-l.
Un nou început, o nouă renaștere a naturii se arată, lucru semnalat de apariția ghiocelor. Consultând dicționarul de simboluri ne-am oprit la acest cuvânt GHIOCEL, care „este o floare micuță , albă și parfumată care înflorește la sfârșitul iernii, anunțând primăvara. În occident, ghiocelul a devenit un simbol al alinării și al speranței.

Pentru indienii din prerie, ghiocelul este un simbol al curajului, al răbdării și al fidelității de nezdruccinat.”

Flori

Albe flori, flori de caise
Toate-n lume-s numai vise
Flori albastre, flori de in
Cu voi durerea mi-o alin.

Flori de măr, flori de cireșe
Galbene flori de măceșe
Flori albe, flori de crin
Cu voi mângâierile vin.

Dalbe flori, flori de nufăr
N-ați văzut cât de mult sufăr
Flori mărunte, flori de tei
Supărările le iei.

Holouciuc Viorica, clasa a XI-a A

LUMEA POEZIEI

Selever Mihai, clasa a X-a B

Învăță de la toate...

Învăță de la toate să ai statornic drum.
Învăță de la flăcări că toate-s numai scrum.
Învăță de la umbră să taci și să veghezi.
Învăță de la stâncă cum neclintit să treci.
Învăță de la soare cum trebuie s-apui.
Învăță de la piatră cum trebuie să spui.
Învăță de la vântul ce- adie pe poteci
Cum trebuie prin lume liniștit să treci.
Învăță de la toate, căci toate-ți sunt surori,
Cum treci frumos prin viață, cum poți frumos să mori.
Învăță de la vierme că nimeni nu-i uitat .
Învăță de la nufăr să fii mereu curat.
Învăță de la flăcări ce-avem de ars în noi.
Învăță de la ape să nu dai înapoi.
Învăță de la umbră să fii smerit ca ea.
Învăță de la stâncă să-nduri furtuna grea.
Învăță de la soare ca vremea să-ți cunoști.
Învăță de la stele că-n cer sunt multe oști.
Învăță de la de la greieri, când singur ești să câști.
Învăță de la de la lună să nu te înpăimânți.
Învăță de la vulturi când umerii ți-s grei.
Și du-te la furnică să vezi povara ei.
Învăță de la floare să fii gingaș ca ea.
Învăță de la oaie să ai blândețea sa.
Învăță de la păsări să fi mai mult în zbor.
Învăță de la toate că totu-i trecător.
Ia seama, fiu al jertfei, prin lumea-n care treci
Să- nveți, din tot ce piere, cum să trăiești în veci!

Concursuri

1) Completând corect, în coloana hașurată vei obține numele unei poezii scrise de Mihai Eminescu:

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

1. Numele celui mai mare poet român.
2. Gen literar care cuprinde operele în care autorul își exprimă sentimentele în mod direct. (adj. forma de plural, feminin)
3. Funcție pe care a avut-o Mihai Eminescu.
4. „Somnoroase....
5. Numele profesorului căruia Eminescu i-a scris o poezie.
6. Eminescu s-a născut în luna...
7. Specie lirică.
8. Numele unui dramaturg contemporan cu Eminescu.
9. Numele autorului operei *Ulița copilăriei*.
10. Numele învățătorului evocat de Mihail Sadoveanu.

Greceniuc Alexandra, clasa a VII-a

2) Găsiți cuvintele din figura de mai jos pe orizontală, verticală și în poziție oblică spre dreapta în jos:

S	P	E	R	A	N	T	A	E	P	I	S	C	O	P
A	S	O	M	N	O	R	O	A	S	E	B	C	D	D
E	F	G	P	A	S	A	R	E	L	E	H	I	J	I
K	L	M	I	H	A	I	L	P	M	A	U	N	O	A
S	A	D	O	V	E	A	N	U	P	R	C	S	T	N
M	I	H	A	I	F	U	V	M	N	Z	A	U	B	A
A	E	R	I	O	E	M	I	N	E	S	C	U	L	C
R	E	P	E	D	E	D	L	U	C	E	A	F	A	R
O	A	E	L	A	R	V	A	R	F	U	R	I	D	V
N	L	R	E	F	I	G	H	O	P	G	I	J	I	E
K	L	L	G	R	E	I	E	R	E	L	M	H	O	N
C	A	L	I	N	O	L	P	A	S	O	N	E	T	E
R	E	V	E	D	E	R	E	M	T	B	R	S	T	T
S	T	R	I	G	O	I	I	Â	E	U	V	A	B	I
L	D	E	F	G	H	E	P	I	G	O	N	I	I	A

Ene Cassian, clasa a VII-a

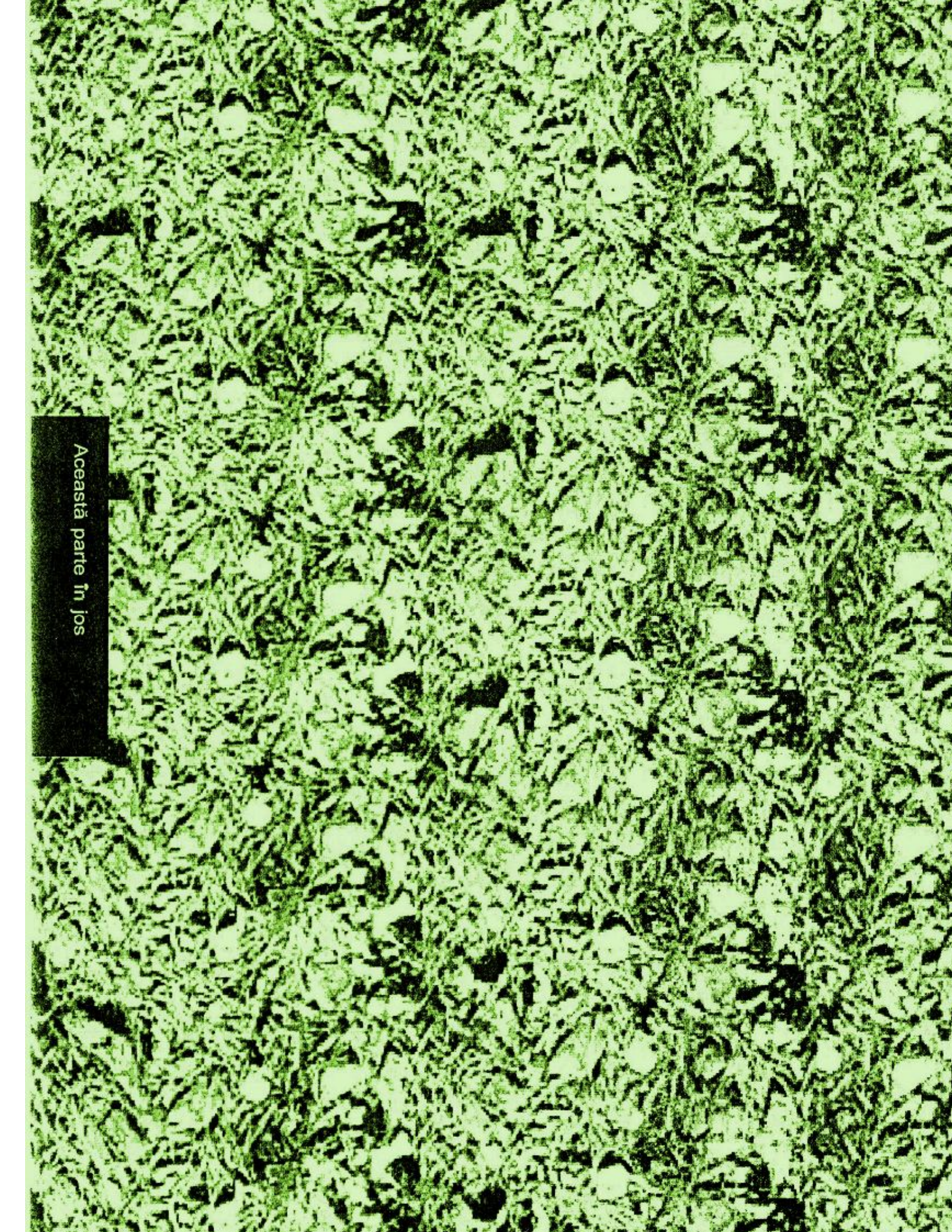
- 3) Pe coperta IV a revistei este o stenogramă. Stenograma este o imagine tridimensională, ascunsă în interiorul altei imagini. Uitați-vă într-un punct din imagine, de preferabil în centru și relaxați-vă ochii. Privirea vi se va defocaliza și imediat va apărea imaginea tridimensională. Așteptăm să ne spuneți ce ați văzut.
- 4) Concursul de creație continuă. Trimiteți poeziile sau eseurile voastre la redacție pentru a participa la concurs și cele mai frumoase poezii vor fi publicate în numerele următoare.

Exerciții de dicție

1. Un caricaturist caricaturizează o caricatură caricaturistică.
2. Un vultur stă pe pisc c-un pix în plisc.
3. Stanca sta-n castan ca Stan.
4. Capra neagră-n piatră calcă, piatra neagră-n patru crapă, crăpare-ar capul caprei care a crăpat piatra-n patru.
5. Eu pup poala popii, popa pupă poala mea.
6. Cărămidarul cărămidărește pe cărămidăreasă, dar cărămidăreasa nu poate cărămidări pe cărămidar.
7. Șase sași în șase saci.
8. În trecut, un trecător cu trecere, neîntrecut, s-a oprit în treacăt, să treacă printr-o trecătoare neîntrecută până atunci decât de o trecătoare cam trecută.
9. Dănilă îi dă lui Nilă dalta dată de Daniela , ca să dăltuiască-n dale dalii dantelate.
10. Un băiat cuminte nu minte, ci cu minte cuminește celui care minte.
11. Cel ce știe că nu știe nimic, știe mai mult decât cel ce nu știe nimic.

(Din volumul Mircea Popescu, *Bancuri, anecdote, expresii hazlii. Interzise ieri, inedite azi*, Editura Vestala, București, 1996, p. 132-133)

Această parte în jos